

.../...

'Ik zit te denken, hè,' begint Karel. 'Wie heeft het vuur eigenlijk uitgevonden?'

Zo, denkt hij. Daar kunnen papa en mama even hun hersens op breken. Maar hij heeft zich vergist. Zijn vader reageert bijna onmiddellijk.

'Vuur is niet uitgevonden,' zegt hij. 'Vuur is er altijd geweest. De mensen hebben ontdekt wat het kan doen en hoe ze het konden gebruiken.'

O, denkt Karel. Niet zo'n heel slimme vraag, dus.

'Maar het was wel één van de allerbelangrijkste ontdekkingen die de mens ooit heeft gedaan,' vult zijn moeder aan. 'Het is tussen de anderhalf miljoen en 200 000 jaar geleden dat de mensen recht op gingen lopen. Eén van de gevaren die hen bedreigden, was het vuur.'

'Waar kwam dat dan vandaan?' probeert Karel toch nog een keer.

'Door blikseminslag of door vulkaanuitbarstingen,' legt zijn moeder uit. 'Mensen en dieren sloegen voor het vuur op de vlucht. Maar als ze na een brand terugkwamen, voelden ze dat het smeulende hout lekker warm was. En dieren die door de vlammen geroosterd waren, bleken prima te smaken.'

'Barbecue!' grijnst Karel.

'Het was natuurlijk duidelijk dat vuur iets belangrijks was,' neemt Karels vader de draad op. 'Het gaf warmte en licht. Het hield gevaarlijke dieren op een afstand, en je kon er eten op klaar maken. Slimmeriken ...'

'Zoals ik!' valt Karel hem in de rede.

'Slimmeriken,' gaat zijn vader onverstoord verder, 'ontdekten dat ze het vuur konden verplaatsen. Ze namen een brandende stok of een smeulend kooltje mee naar de plek waar ze vuur wilden hebben. In de grotten waar men toen woonde, bijvoorbeeld. Er zijn vuurplaatsen gevonden die 450 000 jaar oud zijn.'

'Knap, hoor,' zegt Karel. Hij vindt het onderwerp nu wel afgehandeld. Maar zijn ouders niet.

'Ze hadden toen toch vuurwachters?' gaat zijn moeder verder. 'Daar heb ik wel eens over gelezen. Die moesten ervoor zorgen dat het vuur bleef branden. Soms vertrok een stam naar een andere plek waar meer voedsel te vinden was, en dan hielden de vuurwachters over die hele afstand het vuur aan.'

'Ja, ja,' zegt Karel, op een toon van: nu-weet-ik-wel-genoeg.

Maar zijn vader en moeder lijken niet te stoppen. Dat is meestal zo als ze ergens veel van weten. Of als ze boos op hem zijn en gaan preken – maar dat is een ander verhaal.

'Maar soms ging het toch uit. En dat was natuurlijk heel vervelend.' Het is weer Karels vader zijn beurt. 'Dus zochten ze naar manieren om zelf vuur te maken. En dat is gelukt. De geleerden weten niet precies wanneer, maar al heel lang geleden ontdekte men dat er bij het maken van stenen gereedschappen soms vonken afvlogen als ze die stenen tegen elkaar sloegen.'

'Een soort aanstekers,' mompelt Karel. En hij denkt: hou nu maar op. Maar zijn ouders horen hem niet. Of willen hem niet horen.

'Behalve met vuurstenen kon het met stukken hout,' zegt zijn moeder. 'Door die langs elkaar te wrijven midden in iets droogs en brandbaars als dor hout ontstond er zoveel warmte dat het hout begon te smeulen en te branden.'

.../...

HULDE AAN HET GRAF VAN DE ONBEKENDE SOLDAAT TE BRUSSEL

Brussel, een verslag van onze reporter

den op 11 november geëerd en herdacht.

Op het graf van de onbekende soldaat aan de Congreskolom in Brussel, dat in 1922 werd opgericht, zijn drie gedenksteden aangebracht.

Op de eerste lezen we:

1914-1918

"Hier rust een onbekende soldaat, voor het vaderland gesneuveld."

Na de Tweede Wereldoorlog werd een gedenksteen bijgevoegd met de tekst:

1940-1945

"Aan de helden van de oorlog"

Op 7 april 1998 huldigde Prins Filip een derde steen in waarvan het opschrift luidt:

"Aan de Belgen gesneuveld in dienst van de vrede sedert 1945."

Bij die gelegenheid wees Prins Filip op het symbool van de altijd brandende vlam op het graf, die het Belgische volk eraan wil herinneren hoe belangrijk de vrede wel is.

Zoals elk jaar werd op 11 november in Brussel hulde gebracht aan het graf van de onbekende soldaat. Zoals de traditie het wil, legde een lid van de koninklijke familie een bloemenkrans neer. Elke oorlog eist slachtoffers. Honderden, duizenden soldaten sneuvelen op het slagveld. Zij worden met speciale eer begraven op militaire kerkhoven. Maar vele lichamen worden na de strijd teruggevonden zonder dat men hun naam kan achterhalen. Die niet-geïdentificeerde Belgische soldaten wor-

HET ONTSTEKEN VAN HET OLYMPISCH VUUR

Van onze reporter uit Griekenland:

Beste lezers,

Op dit ogenblik wordt hier in Olympia, dé plaats waar de Olympische Spelen ontstonden, het Olympisch vuur ontstoken. Nog steeds een erg indrukwekkend gebeuren: het vuur wordt ontstoken met behulp van zonnestralen.

Zo dadelijk zal de estafetteloop van start gaan! Atleten van allerlei landen lopen met de Olympische vlam naar de plaats waar dit jaar de Olympische Spelen zullen gehouden worden.

De estafetteloop staat symbool voor de boodschappers uit de Griekse oudheid. Die reisden, enkele maanden voor de Olympische Spelen begonnen, doorheen het Griekse rijk om alle oorlogen te stoppen. Zo konden de atleten zonder gevaar naar Olympia reizen.

Het Olympisch vuur is het symbool van de eeuwige strijd van de mens om in vrede en verbondenheid met elkaar te leven.

Wanneer de Olympische vlam over enkele weken in het Olympisch stadion arriveert, kunnen de spelen van dit jaar officieel van start gaan.

de hulde:	een bewijs van waardering
identificeren:	na een onderzoek vaststellen wie of wat iemand of iets is
de estafetteloop:	een loopwedstrijd waarbij elke deelnemer een stukje aflegt
Olympisch:	1 uit Olympia
	2 i.v.m. de Olympische Spelen, een 4-jaarlijkse internationale sportwedstrijd
het stadion:	een sportterrein met tribunes voor de toeschouwers

PASS THE FLAME

Pass the Flame
Unite the World
It's time to celebrate
let our voices be heard

Pass the Flame
Unite the world
Bring us all together

We can grow a forest
On a dried up river bed
We can build a mountain
From a grain of sand
Reach out, hold out your hands (x2)

Pass the Flame
Unite the World
It's time to celebrate
let our voices be heard

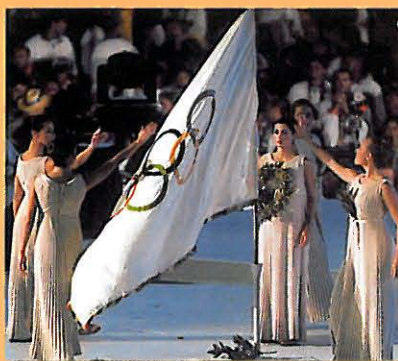
Pass the Flame
Unite the world
Bring us all together

Pass the Flame
Unite the World (x5)
Reach out, hold out your hands (x2)

Pass the Flame
Unite the World (x5)

ATHENS 2004

GEEF DE VLAM DOOR

Geef de vlam door,
maak de wereld één.
Het is tijd om feest te vieren,
en onze stem te laten horen.

Geef de vlam door,
maak de wereld één.
Breng ons allemaal samen.

We kunnen een bos laten groeien
in een opgedroogde rivier.
We kunnen een berg bouwen
uit één korrel zand.
Reik de handen. (2x)

Geef de vlam door,
maak de wereld één.
Het is tijd om feest te vieren,
en onze stem te laten horen.

Geef de vlam door,
maak de wereld één.
Breng ons allemaal samen.

Geef de vlam door,
maak de wereld één. (x5)

Reik de handen. (2x)

Geef de vlam door,
maak de wereld één. (x5)

Trevor Horn, Lol Creme, Yiannis Kotsiras. Greek lyrics: Lina Nicolacopoulou

Het oude Egypte

Re was voor de oude Egyptenaren de oergod. Hij had zichzelf geschapen. Aan hem had men licht, warmte en groei te danken.

De mensen konden zijn goddelijkheid zien en voelen aan de gestalten en de kracht van de zon. Re was een godheid die elke morgen opnieuw geboren werd. Stralend klom hij op tot hoog aan de hemel. Een dag lang liet hij zijn kracht aan het volk zien en voelen. En elke avond stierf hij, als hij achter de horizon verdween en doofde. Maar juist doordat hij elke ochtend weer opstond uit de dood, liet hij zien dat hij een god was.

De oude Grieken

Prometheus snapte dat het de mensen aan iets ontbrak wat hun werkelijke macht zou geven: het vuur. Tot dan toe was het vuur in het bezit van de goden. Zeus, de oppergod, was niet van plan het vuur aan de mensen af te staan. Het zou hen veel te machtig maken, vond hij. Prometheus bedacht een list. Op een dag, toen de wagen van de zonnegod voorbijreed, stal hij met een vlasstengel het vuur. Snel bracht Prometheus het hemelse vuur naar de mensen.

De hindoes

Het bruidspaar stapt zeven passen rond het heilige vuur, iedere stap bedoeld om iets bij de goden af te smeken.

De eerste stap vraagt om voldoende voedsel. De tweede vraagt om kracht. Met de derde vragen ze de goden om voorspoed, en met de volgende om geluk. De vijfde stap smeekt de goden hun huwelijksleven met kinderen te zegenen. De voorlaatste stap spreekt de hoop uit dat ze van alle plezierige dingen in het leven zullen mogen blijven genieten. En de zevende stap, ten slotte, vraagt om levenslange vriendschap.

De humanisten

'De fakkel staat voor het licht,' vertelt de vader van Robbe. 'De fakkel verlicht de weg die voor ons ligt. De weg die wij afleggen op zoek naar wijsheid en waarheid. Maar het vuur is ook kracht. Positieve kracht, weltevestaan. Wilskracht om te zoeken naar alles wat het leven goed en waardevol maakt. De vlam betekent ook schoonheid. Wij kunnen als mensen bouwen aan een wereld waarin het goed is om te leven.'

de voorspoed: een toestand waarbij alles goed gaat
afsmeken: door te smeken iets proberen te krijgen

12

11

Jij was erbij toen deze dag geboren werd.
 Je keek over het randje van de wereld
 en kleurde veld en volk met orangerode vegen.
 De nacht – dat zwarte dier – schrok zich een ongeluk
 en schrompelde van schaamte tot niet meer dan een schaduw.
 Ik hoorde vogels juichen.
 Ze ritsgelden met hun vleugels
 en vlogen voor je uit, de hemel tegemoet.

1

10

Je klom en klom en klom tot je niet hoger kon.
 Alsof het niets was, strooide je je licht en warmte
 uit over de daken van de huizen
 en de parken en de pleinen.
 En zie, de mensen kregen – haast vanzelf –
 een glimlach die hun lippen krulde,
 en ze lieten hun wangen stralen door jouw stralen.

2

O, zon! riep ik – en was zo dom mijn blik op jou te richten.
 Je brandde tranen in mijn ogen,
 mijn uitzicht werd een witte vlek,
 die als een vermanende vinger voor mij uit danste.
 Het was alsof je zeggen wou: kijk mij niet aan,
 ik ben er om te laten zien, niet om gezien te worden.
 Ik sloot eerbiedig mijn ogen
 en verstopte mij achter de woorden waarmee ik jou verzon.

9

Ik dacht: o, zon! Jij overwinnaar van alles wat duister is,
 zoals de zonde en onwetendheid.
 Er is niets wat zich voor jou verbergen kan.
 Jouw hemels licht dringt door tot in de kleinste kieren
 en maakt genadeloos zichtbaar
 wat wij voor goede dingen doen – maar ook het kwaad,
 dat wij het liefst met duisternis omhullen.
 O, zon! Jij schenkt ons kracht en warmte
 en brengt het leven tot leven.
 Eenieder is voor jou gelijk,
 jij schenkt je goud aan om het even wie.
 Jouw goud, dat al even ongrijpbaar is als jijzelf bent.

3

8

Dat waren mijn gedachten
 in de roes van warmte waarin jij me wikkelde.
 En toen ik daaruit ontwaakte, zag ik hoe jij je alweer zakken liet.
 Ik hoefde niet te zien om te weten wat er volgen zou:
 een traag dalen, met achter je aan een orangerode sloop
 die volk en veld bedekt tot jij je vallen laat
 van het randje van de wereld,
 en je vermoeid met een rozerode zucht de dag uitblaast.
 Jij bent erbij als er een einde komt aan een volmaakte dag.

4

7

5

6

De roeping van Mozes

Op een dag hoedde Mozes de kudde van zijn schoonvader Jitro in de buurt van de berg Horeb. Opeens zag hij iets vreemds: een doornstruik die in brand stond, en toch niet verbrandde. Toen hij nieuwsgierig dichterbij kwam, hoorde hij een stem: 'Mozes! Doe je sandalen uit, want je staat op heilige grond. Ik ben jouw God, de God van je voorouders.' Toen trok Mozes een hoofddoek over zijn gezicht, want hij durfde niet naar God op te kijken.

'Ik heb gezien dat Mijn volk wordt onderdrukt en uitgebuit', zei God. 'Ik wil hen helpen en hen bevrijden uit de macht van Egypte. Ik zal hen brengen naar een land dat goed en ruim is, een land van melk en honing, een land waar ze in vrijheid kunnen wonen. Jij moet naar farao gaan en Mijn volk wegleiden.'

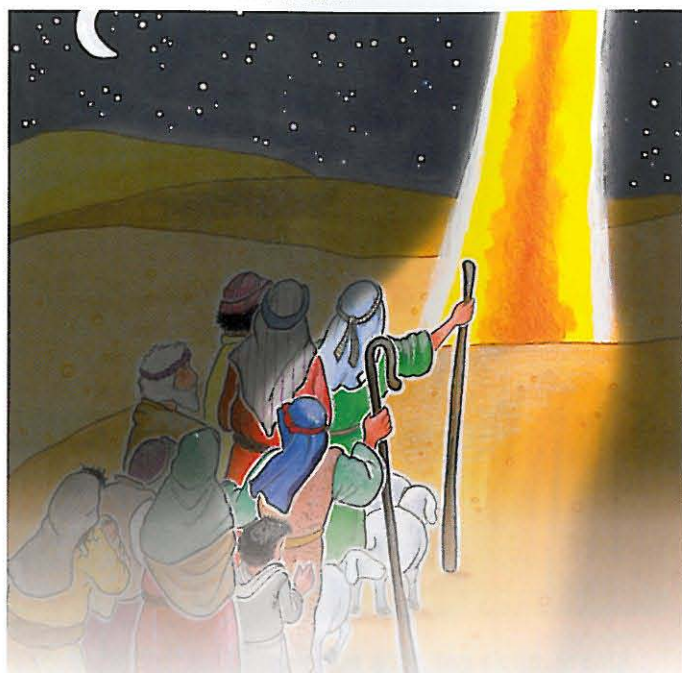
'Maar God', schrok Mozes. 'Dat kan ik toch niet zomaar doen!'

'Je moet niet bang zijn, Mozes', zei God. 'Ik zal bij je zijn.' Maar Mozes protesteerde: 'Als ik bij mijn volk, bij de Joden, kom, en ze vragen me: hoe heet die God die jou gestuurd heeft? Wat moet ik dan zeggen?'

'Dan zeg je gewoon: Jahwe, de God die er is voor jullie, heeft mij gezonden', antwoordde God. 'Jahwe die met jullie bezig is, die het niet meer kan aanzien hoeveel verdriet jullie hebben. Jahwe, de God van jullie voorouders, de God van Abraham, Isaak en Jakob zal jullie wegvoeren uit Egypte en jullie naar een land brengen waar het goed is om te wonen. Dat moet je aan de Joden zeggen.'

(vrij naar Ex 3, 1-17)

God in de vuurkolom

Dagenlang trokken we verder door de woestijn. Steeds verder weg van Egypte, waar we slaven waren geweest. Nu waren we vrij en op weg naar ons eigen land. Maar eerst moesten we door de woestijn. In een lange stoet trokken we verder: mannen, vrouwen, kinderen en dieren. 'Hoe weten we in welke richting we moeten gaan?' vroeg ik aan mijn vader. In deze rotsachtige woestijn kon je volgens mij gemakkelijk de weg verliezen.

'Zie je die wolk?' vroeg mijn vader. 'Helemaal vooraan onze karavaan?'

Ik knikte. Ik had hem al dagenlang gezien, zonder erbij stil te staan. Ik had gedacht dat het een stofwolk was of zo, al was hij daar wat groot voor.

'Dat is onze God, die in een wolk voor ons uit gaat', zei mijn vader. 'En 's nachts gaat Hij ons voor in een kolom van vuur. Zo verliezen we nooit de weg.'

'Wauw', zei ik zachtjes. Ik wist wel dat God ons bevrijd had uit Egypte. Maar dat Hij ons hier ook hielp, dat had ik niet verwacht. Hij was echt wel een trouwe God, die God van ons.

Die nacht bleef ik lang wakker. Ik wilde die vuurkolom ook wel eens zien. Het was nog indrukwekkender dan ik had gedacht: een reusachtige zuil van vuur wees ons de weg in het donker. En wij volgden, allemaal.

Het was een veilig gevoel, die vurige zuil die voor ons uit ging en ons nooit in de steek liet. Dag na dag, nacht na nacht, bleef God bij ons.

(vrij naar Ex 13, 17-22)

Een paar dagen later gebeurde het. Terwijl we in een huis in Jeruzalem bij elkaar zaten en nadachten over wat we nu verder gingen doen, vloog er opeens een raam open.

Het leek alsof er een frisse wind door de kamer waaide. We werden er allemaal door aangestoken. We pakten elkaars hand vast en zagen het vuur stralen in elkaars ogen.

'Genoeg gekniesd', zei Petrus. 'Het is tijd om te beginnen. De Geest van Jezus is bij ons!'

En opeens konden we niet wachten om over Jezus te praten. Er brandde echt een vuur in ons! We

stormden naar buiten, de straten van Jeruzalem in. We liepen naar pleinen en straathoeken. En zonder nog te aarzelen, begonnen we te vertellen over Jezus. Wat Hij voor fantastische dingen had gedaan en gezegd. Hoe Hij kon praten over Zijn Vader. Hoe Hij omging met zieken en zondaars. Hoe Hij wilde dat wij van elkaar hielden en elkaar hielpen. En nog veel meer.

We konden niet meer stoppen. We praatten maar door. Het was alsof de Geest van Jezus ons woorden gaf. Het vuur in ons raakte niet uitgeblust. Er was veel volk in Jeruzalem, uit alle hoeken van de wereld. Lang niet iedereen sprak Aramees zoals wij. Er waren mensen uit Kreta, uit Egypte, uit Libië en Mesopotamië. En het vreemde was dat iedereen ons kon verstaan. Ze begrepen allemaal wat wij bedoelden, omdat we zo vol vuur over Jezus spraken.

Veel mensen werden aangestoken door ons enthousiasme. Ze lachten naar elkaar en bleven staan om naar ons te luisteren. Ze klampten elkaar aan en vroegen: 'Wat zou dit betekenen? Er is vast iets belangrijks aan de hand!'

Maar anderen lachten ons uit. Ze zeiden: 'Hoor die mannen uit Galilea eens bezig! Ze hebben zeker te veel wijn gedronken en nu vertellen ze dronkemanspraat!'

(vrij naar Hand 2, 1-13)

Twaalf vlammetjes om van te leven ...

Het vlammetje van de
waarheid brandt
onverstoorbaar verder.
Het trekt zich niets aan
van rukwinden die bedrog
of roddel heten ...

Eén vlammetje gaat
aan en uit, naar
links en rechts,
het trekt de gekste
snuiten.

De anderen lachen
met hem mee,
het is het vlammetje
van de **humor**.

Het vlammetje van de
soberheid likt profijtig
aan zijn pit.

Het houdt niet van
overdreven rijkdom en
overvloed.

Het is beste maatjes
met zijn broertje, de
rechtvaardigheid.

Het vlammetje van de
rechtvaardigheid heeft het lastig.
Het wil blijven branden voor mensen
die honger lijden,
voor mensen die worden geslagen of
onschuldig in de gevangenis zitten.

Sssttt ...
Eén vlammetje
staat roerloos
en onbeweeglijk.
Het is het licht
van de **stilte**.

Het kleinste
vlammetje is dat van
de **dienstbaarheid**.

Het licht op als
mensen iets voor
elkaar doen.

Ken je het verschil
tussen goed en kwaad?
Dat is het vlammetje
van het **geweten**.

Het vlammetje van de
verzoening is er ook.

Het begint te
flikkeren als er
ergens ruzie is.

Vriendelijk,
behulpzaam,
altijd warm voor
de mensen,
dat moet het
vlammetje van de
goedheid zijn.

Een lichtje dat
springt en huppelt,
en jong en dartel
door het leven wipt,
dat is het vlammetje
van het **spel**.

En kijk, de twee
vlammen van **liefde**
en **vrijheid**
omarmen de andere,
want als zij er zijn,
is er voor de
andere geen
gevaar.

"Mensen!" riep de profeet Jesaja uit. "Gisteren had ik een vreemd visioen!"

Wij bleven staan. Het was niet altijd prettig om naar Jesaja te luisteren, maar toch wilde je altijd weer horen wat hij te zeggen had. En vaak bleef je lang nadenken over zijn woorden ...

"Ik zag onze God", ging Jesaja verder. "Hij zat op een hoge troon met engelen om Hem heen. De engelen zongen: 'Heilig, heilig, heilig is de Heer van de machten, en heel de aarde is vol van Zijn heerlijkheid.' De grond daverde zo hard dat de deuren ervan in hun groeven schudden. De hele ruimte was vol rook. Ik jammerde: 'Ik moet sterven! Ik ben een mens met onreine lippen en ik woon bij een volk met onreine lippen. En toch heb ik God gezien! Wee mij, ik moet sterven!' Maar één van de

engelen vloog op mij af. In zijn hand hield hij een tang met een gloeiende kool, die hij van het altaar had genomen. Daarmee raakte hij mijn mond aan. 'Deze vurige kool heeft je zonde weggenomen', zei de engel. 'Door het vuur ben je gelouterd: je kunt met een schone lei beginnen!' Toen hoorde ik de stem van God zeggen: 'Wie zal Ik zenden? Wie zal in Mijn naam naar de mensen gaan?' En ik antwoordde: 'Zend mij maar, God, ik zal gaan.' En dat was goed."

Ik keek naar de mond van Jesaja. Natuurlijk was hij vroeger loslippig geweest of had hij roddelpraat verteld, zoals wij allemaal. Maar de gloeiende kool van de engel van God had zijn mond gezuiverd. Wat hij nu zei, was de waarheid.

(vrij naar Jesaja 6)

de engel: een wezen uit de hemel dat boodschappen van God overbrengt
loslippig zijn: geheimen verder vertellen
louteren: zuiveren

Het vuurlied

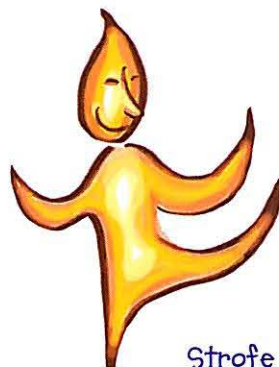
Strofe 1

Ooit zat het vuur in de bliksem verborgen,
en niemand durfde toen echt dichterbij.
Tot op een keer, allicht was het toevallig,
toen gaf het vuur z'n geheim toch prijs.
En sinds die dag is vuur onze warmte
en brengt het licht en sfeer in huis,
maar tegelijk heeft vuur ook iets dreigends,
waar het vernietigt, heerst kommer en pijn.

Strofe 3

God spreekt geregeld door vuur tot Zijn mensen.
Mozes wordt ook zo geroepen door God
om met Zijn volk uit Egypte te vluchten,
dat werd verdorie een lastige tocht.
God blijft nabij en laat hen niet stikken,
Hij zorgt voor vuur in de woestijn.
Israël mag op God blijven steunen,
Hij is hun licht in de duisternis.

Strofe 2

Vuur was al altijd veel meer dan 'wat vlammen',
vuur kreeg betekenis, werd een symbool.
Denk aan de Grieken, voor hen was het heilig,
nogal wat stammen vereren het nog.
Hindoes gebruiken het bij hun offers,
of hier en daar als ritueel.
Vurige mensen zoeken naar waarheid,
en naar het goede, voor iedereen.

Strofe 4

God is voor christenen 't licht in hun leven,
en als symbool wordt de paaskaars gebruikt.
Iedere paasnacht ontsteekt men een nieuwe,
nadat men eerst het vuur heeft gewijd.
'n Christen draagt 't vuur van God diep vanbinnen,
zo leeft Zijn Geest in elk van ons.
't Komt erop aan 't vuur brandend te houden.
Volg je Zijn licht, dan dwaal je niet af.

Refrein

Vuur, vuur, vuur,
als je in vuur en vlam staat.
Vuur, vuur, vuur,
vurige mensen gaan door.
Vuur, vuur, vuur,
houd het vuur in je brandend.
Vuur, vuur, vuur!

